

Gordon sa nad tým na chvíľu zamyslel a potom pokrčil pleciami. „Dobre, budeme tri sloníčatá.“

Začali sme sa pohybovať, akoby sme mali dlhé choboty a tvárou sme sa nahli k zemi.

Ale potom sme začali robiť ešte šialenejšie pózy: kotúľajúce sa sloníča, sloníča prevrátené, sloníča s nohami zaborenými v blate, sloníčatá štekliace jedno druhé. Zem bola studená, do vlasov sa nám zachytávalo lístie, ale bola to zábava, takže nám to nevadilo.

Pozrela som na dospelých. Rozprávali sa a zjavne si nevšímali tri sloníčatá na brehu jazierka v Happy Trails, ktoré sa zabávali, a jedno z nich malo na sebe špinavé pyžamo.

KAPITOLA 9

Keď sme sa vrátili do nášho domčeka, mali sme prvú hodinku ticha. Prezliekla som sa do čistých nohavíc a vyšla do podkrovia čítať si. Ocko si sadol a prezeral si grafickú novelu. Mamka a Zoe si sadli za stôl a skladali puzzle. Zhodli sa, že to bude tiché skladanie, nesmú prehovoriť ani slovo.

Nemohla som si pomôcť, musela som sa na ne pozrieť.

Mamka aj Zoe boli ticho, ale úplne som počula, ako si ukazujú na jednotlivé dieliky skladačky a prikyvujú hlavami. Navyše som počula, ako

ich spájajú. Jedna časť mňa by chcela byť dole s nimi a pomáhať im skladať. Potom som sa ale sústredila na knihu o vtákoch, ktorú mi požičal

z knižnice pán Lucas a onedlho som sa stratila v detailoch o perí, hniezdach a vtáčom speve.

Dohodli sme sa, že naša prvá tichá hodinka bude trvať iba polhodinku, aby sme si zvykli. Nikto ale nechcel skončiť. Nakoniec sme boli ticho až štyridsať minút.

Počet hodín čítania cez víkend som v triede oznámila hneď, keď som na druhý deň ráno prišla. „Deväť hodín a päť minút,“ povedala som.

„Koľko hodín má naša trieda?“

David pripočítal posledné čísla. „Zatiaľ máme tristoosem hodín a štyridsaťsedem minút.“

„Koľko hodín má Matteo?“ zašepkala som.

Nechcela som, aby Matteo vedel, že sa na to pýtam.

„Celkovo? Osemdesiatšesť hodín a dvadsaťosem minút,“ odvetil David.